

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113215811
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2113215811.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudcov: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a Mgr. Jozef Mačej v spore žalobcu: V. B., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXX XX W., zastúpený splnomocnenkyňou: VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Ševčenkova 5, 851 01 Bratislava, IČO: 50 217 020, proti žalovaným: 1/ JUDr. S. K., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX Z. a 2/ JUDr. X. W., nar. X.X.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX Z., zastúpené splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Oľga Rosulegová, s.r.o., so sídlom Hrabový chodník 4, 831 01 Bratislava, IČO: 51 247 798, o vydanie darovaných nehnuteľností a o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 5C/125/2013-1131 zo dňa 5. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaní 1/ a 2/ **m a j ú n á r o k** voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol, výrokom II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 630 Občianskeho zákonníka a § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že „z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil ten právny záver, že žaloba nebola podaná dôvodne. Súd mal v konaní preukázané, že žalobca ako darca daroval žalovanej v 1. rade ako obdarovanej, na základe Darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2004 nehnuteľnosti v katastrálnom území W., obec G., okres Trnava, zapísané na LV číslo XXX, vydanom Okresným úradom katastrálny odbor Trnava, a to pozemky parcely registra „C“ parcelné číslo 753, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 335 m², parcelné číslo 754, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcelné číslo 755, druh pozemku: záhrady o výmere 263 m² a rodinný dom súpisné číslo XXXX postavený na pozemku parcelné číslo 753 (ďalej len „darované nehnuteľnosti“). Žalobca po deväť a pol roku od darovania, listom zo dňa 21.5.2013 a následne ďalším listom zo dňa 3.6.2013, vyzval žalovanú v 1. rade, aby mu darované nehnuteľnosti vrátila z toho dôvodu, že svojim správaním voči nemu ako darcovi hrubo porušuje dobré mravy tým, že počas posledných 5 mesiacov mu ako darcovi neposkytla žiadnu starostlivosť, už viac ako 6 mesiacov, od januára 2013 aj s maloletou navštevuje denne reštauračné zariadenia v W., a to v poobedných a večerných hodinách, v marci 2013 mu zámerne podala nevhodnú, resp. pokazenú stravu, obmedzuje jeho osobnú slobodu a výkon jeho povolania tým, že mu zadržáva veci, ktoré slúžia na výkon jeho podnikateľskej činnosti a

taktiež i veci jeho osobnej potreby a na zachovanie a opravu darovaných nehnuteľností do dnešného dňa nevynaložila žiadne, a to ani minimálne prostriedky a na základe svojich vykonštruovaných predstáv a pod vplyvom alkoholu niekoľkokrát na neho zavolať príslušníkov PZ SR.

Darovanie hore uvedených nehnuteľností žalobcom žalovanej v 1. rade bolo medzi stranami nesporné, spornými medzi stranami ostali dôvody, pre ktoré žalobca žiadal darované nehnuteľnosti vrátiť, a to najmä žalobcom tvrdené hrubé a sústavné porušovanie dobrých mravov zo strany žalovanej v 1. rade voči žalobcovi. Je potrebné si uvedomiť, že podstatným obdobím pre skúmanie opodstatnenosti vrátenia daru z dôvodu správania sa žalovanej v 1. rade je obdobie, ktoré ustálil žalobca na pojednávaní, a to od apríla, resp. mája 2013 do zaslania výzvy žalobcu na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 a jeho ďalšej následnej výzvy na vrátenie daru zo dňa 3.6.2013. Žalobca však v čase podania žaloby a ani neskôr nepredložil súdu žiadne relevantné dôkazy preukazujúce správanie sa žalovanej v 1. rade v čase 6 mesiacov pred podaním žaloby, resp. od januára roku 2013 až do dňa 21.5.2013 (prvá výzva žalobcu na vrátenie daru) tak ako ho popisuje vo svojej žalobe, obmedzil sa len na svoje tvrdenia.

V prvom rade je potrebné uviesť, že skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, resp. vo výzvach na vrátenie daru odporujú tým, ktoré uviedol pri svojom výsluchu na pojednávaní a rovnako si navzájom odporujú aj niektoré jeho skutkové tvrdenia uvedené vo výsluchu. Ide o zásadné rozpory v tvrdeniach žalobcu. Vo výzve na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 žalobca uvádzal dva dôvody, ktoré ho viedli k tomuto rozhodnutiu, a to, že žalovaná v 1. rade mu neposkytuje žiadnu starostlivosť počas posledných 6 mesiacov, a že nevynaložila žiadne, a to ani minimálne prostriedky na zachovanie a opravu darovanej nehnuteľnosti, ktoré správanie sa žalovanej v 1. rade považoval žalobca za hrubo porušujúce dobré mravy voči jeho osobe. V žalobe o vrátenie daru zo dňa 7.6.2013 žalobca vidí hrubé porušenie dobrých mravov žalovanej v 1. rade voči jeho osobe v tom, že žalovaná v 1. rade 6 mesiacov, a to od januára 2013 navštevuje spolu s maloletou N. reštauračné zariadenia, bráni mu v styku s ňou, zadržáva mu veci osobnej potreby, vyhráža sa, že ho vyhodí z domu, pod vplyvom alkoholu volá na neho hliadky PZ, odcudžila mu rôzne veci, podala mu nevhodnú, resp. pokazenú stravu v marci 2013, 6 mesiacov mu neposkytla žiadnu starostlivosť, obmedzuje jeho osobnú slobodu a zadržáva mu osobné veci a veci slúžiace na výkon jeho podnikateľskej činnosti a na zachovanie a opravu darovanej nehnuteľnosti nevynaložila žiadne, a to ani minimálne prostriedky. Žalobca však vo svojom výsluchu na pojednávaní uviedol, že žalovaná v 1. rade mu neposkytovala starostlivosť od apríla 2013, a to od smrti jej otca. Ako príklad neposkytnutia starostlivosti uviedol nepodanie pohára vody žalovanou v 1. rade v čase, keď mal problémy s krížami, pretrvávajúce dva tri dni, pričom v tom čase nebol ani práceneschopný. Neuvedol presné obdobie a ani to, že by žalovanú v 1. rade v tom čase o niečo vôbec požiadal. Práve naopak uviedol, že žalované nechce viac vidieť, pretože počas chrípky mu nemal kto ani čaj uvariť (nie je jasné v ktorom období). Žalobca uvádzal aj rôzne trestné oznámenie na jeho osobu zo strany žalovanej v 1. rade po obdržaní výzvy na vrátenie daru, avšak tieto treba chápať aj v kontexte jeho správania sa voči žalovaným, ktoré žalované podrobne popísali vo svojich písomných vyjadreniach a preukázali listinnými dôkazmi. Ostatné tvrdenia uvádzané žalobcom na pojednávaní nekorešponovali s jeho tvrdeniami obsiahnutými vo výzve na vrátenie daru v spojení so žalobou a ani s tvrdeniami obsiahnutými v jeho písomnom vyjadrení zo dňa 9.8.2017. V tomto písomnom vyjadrení žalobca uviedol ako dôvod darovania nehnuteľnosti lešť žalovanej v 1. rade, ktorá zneužila jeho dôverčivosť a pod zámenkou možnosti odhlásenia trvalého pobytu bývalej manželky žalobcu a zamedzenia doručovania pošty pre ňu, ho presvedčila na dočasné darovanie. Na pojednávaní však žalobca uviedol, že dôvodom darovania nehnuteľností bolo, že ho žalovaná v 2. rade k tomuto kroku presvedčila kvôli jeho zlému povolaniu, že sa mu môže všeličo stať a obidve žalované mu sľubovali, že sa o neho postarajú ako aj o jeho ďalšie deti. Žalobca opakovane tvrdil ako živil žalované, otca žalovanej v 1. rade a všetky svoje deti, ktoré s nimi v tom čase už ani nežili v spoločnej domácnosti. Nepreukázal však tomu zodpovedajúci príjem. A už vôbec nie príjem zodpovedajúci financovaniu rekonštrukcie darovaných nehnuteľností a vybudovaniu ich prístavby.

V prospech žalobcu nesvedčí jediný objektívny listinný dôkaz, ako ani svedecká výpoveď osoby nie blízkej. Čestné prehlásenie rôznych známych žalobcu o tom, ako pomáhali žalobcovi svojpomocne stavať, resp. rekonštruovať nehnuteľnosť vyznievajú v kontexte k nepreukázaniu dostatku finančných prostriedkov žalobcu, nepresvedčivo. Súd nepovažoval za relevantné dôkazy ani vyjadrenie R. B., otvorený list W. Z., list M. B., list S. K., čestné vyhlásenie Ing. W. B. ako i list S. N., keďže všetky tieto listiny sú bez uvedenia dátumu a žiadny z podpisov týchto osôb nie je úradne overený.

Vo vzťahu k výsluchu svedkyne S. K., dcéry žalobcu, je nutné konštatovať, že táto uvádzala jednak okolnosti, ktoré mala iba sprostredkované od žalobcu, nakoľko v rozhodnom období nežila so stranami sporu v jednej domácnosti, jednak skutočnosti ňou uvádzané sú nekonzistentné a navzájom si odporujú. Svedkyňa tvrdila v kontexte s tvrdeniami žalobcu, že prvá a jediná rekonštrukcia nehnuteľnosti prebehla

v priebehu jeho vzťahu s R. B. (teda pred rokom 2004). Avšak po doplňujúcich otázkach svedkyňa bližšie špecifikovala obdobie rekonštrukcie do obdobia, kedy navštevovala strednú školu, ktorú ukončila v roku 2008, čiže sama zaradila rekonštrukciu a prístavbu domu do obdobia rokov 2004 až 2008, teda do obdobia, kedy už bola nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej v 1. rade, a teda rekonštrukciu nemohol vykonávať žalobca spolu s R. B.. Svedkyňa potvrdila, že žalobca nemal žiadne závažnejšie zdravotné problémy, ktoré by vyžadovali nadštandardnú opateru zo strany žalovanej v 1. rade, o ktorý dôvod opiera žalobca dôvodnosť vrátenia daru. Na druhej strane svedkyňa potvrdila, že žalobca chodil do práce, čo tiež potvrdzuje, že nemal závažnejšie zdravotné problémy, vyžadujúce si opateru zo strany žalovanej v 1. rade. Údajné zdravotné problémy žalobcu v súvislosti s autonehodou mali nastať až v decembri 2013, teda v čase keď už žalované nebyvali v darovanej nehnuteľnosti. Žalované predložením listinného dôkazu, a to rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 6T 414/02, vyvrátili tvrdenie žalobcu, že mu vykradli trezor, nakoľko z tohto rozsudku je preukázateľné, že trezor žalobcovi vykradli úplne iné osoby, medzi ktorými bol aj B. N., vtedajší priateľ svedkyne S. K.

Čo sa týka svedeckej výpovede svedka W. B., touto neboli preukázané žiadne tvrdenia žalobcu, nakoľko svedok žil v spoločnej domácnosti so žalobcom a žalovanými len do skončenia leta 2012 a všetky informácie o správaní sa žalovaných mal len sprostredkované od žalobcu.

Určitú relevanciu zohráva aj posúdenie správania sa žalovanej v 1. rade, ktoré bolo uvedené v písomnej výzve na vrátenie daru a v žalobe. Je totiž potrebné si uvedomiť, že k obnove vlastníctva darcu v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka dôjde na základe dvoch právnych skutočností, a to hrubého porušenia dobrých mravov obdarovaného voči darcovi a členom jeho rodiny a jednostranným právnym úkonom darcu, ktorý je adresovaný obdarovanému a smeruje k vráteniu daru (rozsudok Najvyššieho súdu ČR 33Cdo 4375/07).

V tomto konaní je nesporné, že žalobca daroval žalovanej v 1. rade nehnuteľnosti, ktorých vrátenie je predmetom tohto sporu. Sporným ostalo hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovanej v 1. rade voči žalobcovi. V prospech tvrdení žalobcu, tak ako ich ohraničil vo výzve na vrátenie daru a v žalobe o vrátenie daru nesvedčí však žiadny objektívny dôkaz. Súd poukazuje na už hore uvedené podstatné rozpory medzi tvrdeniami žalobcu obsiahnutými vo výzve na vrátenie daru, v žalobe o vrátenie daru, v jednotlivých písomných vyjadreniach žalobcu a najmä v jeho ústnom prednese na pojednávaní. Žalobca neuviedol a už vôbec nepreukázal žiadne konkrétne a nezameniteľné konanie žalovanej v 1. rade, ktoré by mohlo byť posúdené ako hrubé alebo sústavné porušovanie dobrých mravov voči jeho osobe, napriek tomu, že ho zaťažuje dôkazné bremeno preukázať skutočnosti ním tvrdené. Žalobca neuviedol na pojednávaní vo svojej výpovedi zhodne s vlastnými písomnými tvrdeniami obsiahnutými žalobe a vo výzvach na vrátenie daru, správanie žalovanej v 1. rade, ktoré považuje za hrubé a sústavné porušovanie dobrých mravov, a preto nebolo možné jeho tvrdenia vyhodnotiť ako dôveryhodné a najmä objektívne. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že vzájomné vzťahy strán sú skutočne vážne narušené, čo je spôsobené v prevažnej miere nevhodným správaním sa žalobcu. Dôvody, pre ktoré žalobca žiadal vrátiť dar, možno zhrnúť do dvoch kategórií. Prvá súvisí s jeho tvrdeniami o hrubom porušení dobrých mravov žalovanou v 1. rade voči jeho osobe, pričom tieto tvrdenia žalobca v konaní nepreukázal. Druhá spočíva v údajnom porušení darovacej zmluvy žalovanou v 1. rade, avšak v tejto súvislosti súd poukazuje na už spomínaný princíp vzájomnosti vzhľadom k tomu, že práve žalobca sa začal nevhodne správať k žalovanej v 1. rade, ich spoločnej v tom čase šesťročnej dcére a k žalovanej v 2. rade, ktorým zamedzil vstup do darovanej nehnuteľnosti a neskôr i do jej prístavby. Správanie sa žalovanej v 1. rade bolo preto potrebné hodnotiť v širších súvislostiach, v nadväznosti práve na správanie sa žalobcu, prihliadať bolo potrebné aj na to, že žalobca sa slobodne a vážne rozhodol predmetné nehnuteľnosti žalovanej v 1. rade darovať, nakoľko žiadny nátlak smerujúci k tomuto darovaniu zo strany či už žalovanej v 1. rade alebo žalovanej v 2. rade v konaní nepreukázal. Darovanie nehnuteľnosti je bezpochyby vážnym rozhodnutím darcu, a preto si žalobca mal a mohol, keďže v čase darovania nehnuteľností bol jednoznačne spôsobilý na právne úkony, toto svoje rozhodnutie dôkladne zvážiť a nespoliehať sa na to, že v budúcnosti bude môcť žiadať dar vrátiť. S poukazom na všetky hore uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keďže relevantne nepreukázal, že správanie sa žalovanej v 1. rade ako obdarovanej voči jeho osobe ako darcu bolo v období od apríla 2013 a ani od januára 2013 až do zaslania výzvy žalobcu na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 a jeho ďalšej následnej výzvy na vrátenie daru zo dňa 3.6.2013 v hrubom rozpore s dobrými mravmi, čím nepreukázal dôvody na vrátenie darovaných nehnuteľností, a preto nebolo možné žalobe na určenie, že žalobca je vlastníkom darovaných nehnuteľností vyhovieť a žalobe nebolo možné vyhovieť ani v časti, že žalované v 1. a 2. rade majú žalobcovi darované nehnuteľnosti vydať, a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

V odôvodnení tohto rozsudku sa súd zamerlal na uvedenie právnych dôvodov, pre ktoré tak rozhodol a zhodnotenie dôkazov, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci kľúčové, tak aby bolo odôvodnenie rozsudku

dostatočne zrozumiteľné a presvedčivé, pričom listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, ktoré nemali právny význam na rozhodnutie vo veci sa súd v odôvodnení tohto rozsudku bližšie ani nezaoberal. Strany, a to najmä žalované v 1. a 2. rade, predkladali súdu počas konania listinné dôkazy, ktoré sa však týkali správania strán v období, ktoré nasledovalo až po výzvach žalobcu na vrátenie daru. Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade, ktoré mali v spore plný úspech, náhradu trov konania v rozsahu 100 %“.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca v plnom rozsahu z dôvodu, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku) a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku). Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, výslovne založené na svojvoľe prvoinštančného súdu a za nesprávne, preto sa týmto odvolaním domáha jeho zmeny, resp. zrušenia a nového rozhodnutia, ktorým by súd žalobe vyhovel. Podľa názoru žalobcu, súd neprihliadal na všetky dôkazy, ktoré mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej a vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, v dôsledku čoho nedostatočne zistil skutkový stav veci a tento nesprávne právne posúdil. Napadnuté rozhodnutie nespĺňa podmienky riadneho odôvodnenia rozhodnutia, čo spôsobuje aj jeho nezákonnosť. Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. V bode 20. odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie konštatuje, že podstatným obdobím pre skúmanie opodstatnenosti vrátenia daru z dôvodu správania žalovanej v 1. rade je obdobie od apríla, resp. mája 2013 do zaslania výzvy žalobcu na vrátenie daru, ktorá bola zasielaná v mesiaci máj 2013 a následná výzva v mesiaci jún 2013. Následne súd prvej inštancie konštatuje, že žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazy preukazujúce správanie sa žalovanej 1/ v čase šesť mesiacov pred podaním žaloby, resp. od januára 2013 až do mája 2013. Z uvedeného konštatovania nie zrejmé, aké časové obdobie súd prvej inštancie vlastne považoval za rozhodujúce pre posúdenie žalovaného nároku žalobcu. Pre posúdenie naplnenia skutkovej podstaty vrátenia daru v zmysle ust. § 630 Občianskeho zákonníka je pritom rozhodujúce obdobie, ktoré darca vymedzil práve vo výzve na vrátenie daru. Preto sa mal súd prvej inštancie v rámci dokazovania zamerať na skutkové okolnosti uvedené vo výzve na vrátenie daru, v ktorých darca vidí hrubé porušovanie dobrých mravov zo strany žalovanej 1/ a na obdobie, ktoré darca vo výzve časovo vymedzil. Z obsahu výzvy na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 a výzvy zo dňa 3.6.2013, ktorou doplnil dôvody na vrátenie daru vyplýva, že žalovaná 1/ sa mala dopúšťať rôzneho škodlivého správania a to v rôznych časových intervaloch (dlhodobo, už viac ako šesť mesiacov, od januára 2013), ale nie od apríla či mája 2013, ako nesprávne konštatuje súd prvej inštancie. Pre rozhodnutie súdu vo veci samej sú podstatné dôvody skutkovo a časovo vymedzené vo výzve na vrátenie daru. Preto postup súdu prvej inštancie, ktorý ustálil rozhodujúce obdobie iba na základe vyjadrenia žalobcu na pojednávaní, a to od apríla, resp. mája 2013 do zaslania výzvy, je nesprávny.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd konštatuje rozpor v tvrdeniach žalobcu vo výzvach, žalobe a v ostatných vyjadreniach, pokiaľ ide o dôvody vrátenia daru, či okolnosti darovania predmetných nehnuteľností. Podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil tvrdenia žalobcu, keď tieto označil za odporujúce. Ako dôvody na vrátenie daru v prvej výzve zo dňa 21.5.2013 žalobca ako darca uviedol neposkytnutie žiadnej starostlivosti počas posledných šiestich mesiacov a neplnenie si povinností platiť náklady súvisiace s užívaním nehnuteľnosti ako aj náklady na zachovanie a opravu darovanej nehnuteľnosti. V druhej výzve zo dňa 7.6.2013 žalobca skutkovo a časovo vymedzil a doplnil dôvody vrátenia daru tak, že už viac ako šesť mesiacov (od výzvy) a od januára 2013 denne navštevuje s maloletou reštauračné zariadenia v poobedných a večerných hodinách, kedy po návrate žalobcovi zadržáva veci osobnej potreby, bráni mu v styku s maloletou, vyhráža sa mu vyhodením z domu, odcudzila mu rôzne veci, podala mu nevhodnú stravu, neposkytovala mu počas šiestich mesiacov žiadnu starostlivosť, obmedzuje jeho osobnú slobodu, zadržáva mu osobné veci a ďalšie veci slúžiace na výkon jeho podnikateľskej činnosti a nevynaložila žiadne prostriedky na zachovanie a opravu darovanej nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o ďalšie tvrdenia uvedené žalobcom v rámci ústneho aj písomného prednesu na pojednávaní, týmito bližšie konkretizoval škodlivé správanie žalovanej 1/ a rovnako dopĺňať o ďalšie skutkové okolnosti, ktoré nastali nielen pred doručením výziev ale aj po ich doručení, ktoré nielen podporujú tvrdenia žalobcu ale aj vyvracajú pravdivosť tvrdení zo strany žalovaných. Teda zo strany žalobcu, ktorý rovnako druhou výzvou zo dňa 7.6.2013 vyzval žalovanú 1/ na vrátenie daru, doplnil ďalšie dôvody na jeho vrátenie, keďže aj v zmysle konštantnej judikatúry dôvody na vrátenie daru môže darca úspešne meniť a dopĺňať o ďalšie dôvody, v ktorých vidí hrubé porušovanie dobrých mravov zo strany obdarovaného, za predpokladu, že aj tieto boli obdarovaného oznámené ako dôvod na vrátenie

daru. Pokiaľ ide o dôvod darovania nehnuteľnosti, ako vyplýva aj z obsahu vyjadrení žalobcu, týchto bolo viac, nie len jeden, teda nejedná sa o žiadne rozpory v jeho tvrdeniach, čo súd prvej inštancie opäť nesprávne vyhodnotil.

Rovnako žalobca považuje postup súdu prvej inštancie za nesprávny, keď s poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nepochybne vyhodnotil vykonané dôkazy výlučne v prospech žalovaných bez relevantného zdôvodnenia. Podľa názoru súdu, v prospech žalobcu nesvedčí jediný objektívny listinný dôkaz ani svedecká výpoveď. Navyiac škodlivé konanie žalovanej 1/ rovnako nesprávne vyhodnotil ako reakciu na konanie žalobcu. Uvedené konštatovanie súdu prvej inštancie pritom nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobca v rámci konania predložil čestné prehlásenia viacerých osôb, na ktoré súd prvej inštancie vôbec neprihliadal, čo odôvodnil iba nepreukázaním dostatku finančných prostriedkov žalobcu na rekonštrukciu nehnuteľnosti. Už len samotná skutočnosť, že uvedené osoby pomáhali so stavebnými prácami na nehnuteľnosti, svedčí o tom, že tieto musel niekto aj financovať, pričom žalovaná 1/ to nebola. Táto ešte počas ich vzťahu navštevovala za sebou dve vysoké školy a popri štúdiu nepracovala, teda nemala žiadny príjem. Preto je logickým, že nemohla financovať žiadnu rekonštrukciu nehnuteľnosti, a to ani po ukončení štúdia, keďže následne bola na materskej dovolenke. Navyiac žalovaná v 1. rade mala v čase darovania iba 25 rokov a bola čerstvou absolventkou, teda ani žiadne naštreté peniaze nemohla mať. Je potrebné pripomenúť, že žalovaná 1/ sa nasťahovala k žalobcovi bývať iba „s dvomi taškami“, takže nebolo v jej reálnych možnostiach vôbec niečo financovať, zvlášť rekonštrukciu rodinného domu. Jej matka (žalovaná 2/) bola na dôchodku a bolo voči nej vedené exekučné konanie, teda žiadne úspory nemohla dostať ani od svojej matky. Počas celého spoluzitia so žalovanou 1/ pritom žalobca financoval celú domácnosť. Rekonštrukciu nehnuteľnosti ako aj ďalšie menšie úpravy realizoval žalobca svojpomocne a za pomoci tretích osôb, o čom svedčia predložené čestné vyhlásenia, na ktoré súd neprihliadal. V tejto súvislosti mal súd prvej inštancie za preukázané práve tvrdenia žalovaných, napriek tomu, že medzi nimi ide o blízky príbuzenský vzťah (matka - dcéra) a navyiac, darované nehnuteľnosti boli žalovanou 1/ účelovo počas tohto konania darované žalovanej 2/, ktorá ma z toho majetkový prospech, teda ich výpovede sú nepochybne zaujaté a nepresvedčivé.

Súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď neprihliadal ani na písomné vyjadrenia R. B., otvorený list W. Z., list M. B., či list S. K., čestné vyhlásenie W. B. ako aj na list S. N., a to z dôvodu, že tieto listiny sú bez uvedenia dátumu a žiadny z podpisov týchto osôb nie je úradne overený. V zmysle ust. § 187 Civilného sporového poriadku ako dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov, pričom dôkazným prostriedkom je okrem iného aj listina. Zákon neustanovuje formálne ani obsahové náležitosti listiny, podmienkou je, aby vykonanie tohto dôkazu prispelo k náležitému objasneniu veci. Z obsahu týchto listín je jednoznačným, že tieto obsahujú skutočnosti potvrdzujúce pravdivosť tvrdení žalobcu a súčasne aj rozhodujúce pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Rovnako z ich obsahu vyplýva, že tieto sú určené pre účely tohto súdneho konania vedeného Okresným úradom Senec (čo vyplýva nielen z ich obsahu ale aj z označenia adresáta). Čo sa týka argumentácie súdu prvej inštancie, že podpisy na týchto listinách nie sú úradne osvedčené, je nedôvodná, nakoľko žiadny právny predpis nevyžaduje splnenie tejto podmienky na účely použitia ako listinného dôkazu v súdnom konaní, a preto súd v tomto prípade konal nad rámec zákona a svojvoľne. Okrem uvedeného, prvoinštančný súd počas konania nevyslovil žiadnu pochybnosť o pravdivosti predložených listín, pričom ak by túto vyslovil, žalobca by na preukázanie ich pravdivosti navrhol vykonať ich výsluch.

V tejto súvislosti žalobca navrhuje vykonať výsluch svedkov R. B., W. O. a V. B., prípadne ďalších svedkov, ktorí listinné dôkazy poskytli, ktorých účasť žalobca je schopný zabezpečiť, a to za účelom potvrdenia pravdivosti týchto listín ako aj potvrdenia žalobcom tvrdených skutočností ohľadom financovania rekonštrukcie domu, či ich spoluzitia.

Všetky vykonané dôkazy nepochybne súd prvej inštancie vyhodnotil výlučne v prospech žalovaných, o čom svedčí aj posúdenie výsluchu svedkyne S. K. (dcéry žalobcu). Napriek tomu, že výsluch menovanej svedkyne spochybňoval, prihliadal iba na tie vypovedané skutočnosti, ktoré svedčili opäť iba v prospech žalovaných. Skutočnosť, že svedkyňa ohľadom vzťahu strán uvádzala sprostredkované okolnosti ešte neznamená, že tieto nie je možné použiť v súdnom konaní ako dôkaz, za predpokladu, že tieto boli získané zákonným spôsobom a môžu prispieť k objasneniu prejednávanej veci. Teda ako dôkaz môžu slúžiť aj nepriame dôkazy a ich použitie Civilný sporový poriadok nevyklučuje. Na jednej strane súd prvej inštancie namieta dôveryhodnosť tejto svedkyne a na strane druhej prihliada na tie okolnosti ňou uvádzané, ktoré sú v prospech žalovaných. Uvedený postup súdu je v rozpore s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi civilný proces. Okrem uvedeného, súd prvej inštancie nesprávne posúdil vypovedané skutočnosti v kontexte s tvrdeniami žalobcu. Žalobca v doplnení žaloby

zo dňa 28.4.2015 uviedol, že dom rekonštruoval „postupne“, pričom najväčšiu stavebnú úpravu vykonal ešte predtým ako začal žiť so žalovanou v 1. rade, teda výslovne neuviedol, že by po roku 2004 už žiadnu rekonštrukciu nevykonával. Ďalšie menšie stavebné úpravy, resp. opravy prebehli aj neskôr, čo vyplýva aj z predložených čestných prehlásení svedkov, na ktoré súd neprihliadal, ako aj z výsluchu menovanej svedkyne, keď uviedla, že v čase rekonštrukcie bola na strednej škole.

Rovnako v prípade svedka W. B. (syna žalobcu) postupoval súd prvej inštancie nesprávne, keď jeho výpoveď vyhodnotil ako nepreukazujúcu žiadne tvrdenia žalobcu, nakoľko tiež nežil so stranami sporu v rozhodnom období v spoločnej domácnosti, kedy všetky vypovedané informácie mal od žalobcu iba sprostredkované. Ako inak ako prostredníctvom výsluchu osôb, ktoré boli v osobnom a telefonickom takmer dennom kontakte so žalobcom v rozhodnom období, dokáže žalobca dosvedčiť správanie žalovanej v 1. rade. Nie je reálne možné a ani spravodlivé od žalobcu požadovať (resp. od každého darcu, ktorý sa domáha vrátenie daru), aby si počas života zabezpečoval a zhromažďoval dôkazy privolaním cudzích osôb do svojho obydľia za účelom dosvedčenia ním tvrdených skutočností. V prípade, ak by súdy v obdobných veciach postupovali rovnako ako súd prvej inštancie, kedy by nezohľadnili výpoveď žiadnej osoby, ktorá bola v podstatnom období v osobnom a telefonickom kontakte s darcom len preto, že nežila so stranami sporu v spoločnej domácnosti, žiadny darca by sa nikdy nedomohol svojho práva na vrátenie daru, čím by dotknuté zákonné ustanovenie stratilo svoj účel a význam. Takýto postup súdu je neakceptovateľný a v rozpore s princípom právnej istoty.

Napriek tomu, že žalobca uvádzal konkrétne škodlivé správanie žalovanej 1/ (vo výzvach na vrátenie daru, žalobe a následne v rámci svojich prednesov v predmetnom konaní), prvoinštančný súd sa nimi vôbec nezaoberal a navyše na dôkazy svedčiace v jeho prospech neprihliadal a tieto úplne odignoroval (výsluchy svedkov, čestné vyhlásenie tretích osôb, vyjadrenia ďalších osôb, a ďalšie predložené listinné dôkazy, preukazujúce tvrdenia žalobcu), čo nie je v súlade s rozhodovacou praxou súdov. Pritom o škodlivom správaní sa žalovanej v 1. rade svedčia nielen okolnosti z času pred výzvou na vrátenie daru, ale aj po tomto období, ktoré rovnako žalobca predniesol v rámci prejednávanej veci. Žalobca v rámci súdneho konania uviedol, že po tom, ako žalovanú 1/ vyzval na vrátenie daru, začali mu obidve žalované robiť naprieky a naschvály. O škodlivom správaní žalovanej 1/ svedčia aj viaceré okolnosti, ktoré boli žalobcom prezentované v rámci súdneho konania, a ktoré navyše svedčia o jej ľahostajnom životnom štýle vo vzťahu k rodine, o ktorú sa nestarala a „v honbe za peniazmi“, keďže sama si ich zarobiť nedokázala.

V prvom rade je to opakované podávanie nedôvodných trestných oznámení na žalobcu, ktoré nepriaznivo pôsobia na psychický zdravotný stav žalobcu. Síce žalovaná 1/ nebola uznaná za vinnú zo spáchania skutku, ktorý spočíva v tom, že dňa 17.12.2013 osobným motorovým vozidlom narazila do žalobcu a z miesta nehody odišla preč bez poskytnutia prvej zdravotnej pomoci žalobcovi, ale samotný skutok sa stal, o čom svedčia aj listiny z trestného spisu predložené žalobcom. Okrem uvedeného, obidve žalované po odstávaní sa z darovanej nehnuteľnosti, v ktorej zostal bývať žalobca, tieto darované nehnuteľnosti poškodujú a žalobcovi bránili v riadnom užívaní tejto nehnuteľnosti tým spôsobom, že svojím konaním iniciovali odpojenie predmetnej nehnuteľnosti ako odberného miesta z odberu elektriny a plynu, keď zasielali dodávateľom týchto energií žiadosť o prerušenie, resp. ukončenie ich dodávok, napriek tomu, že všetky náklady spojené s užívaním tejto nehnuteľnosti hradí výlučne žalobca. Nakoľko uvedené správanie zo strany žalovaných bolo pre žalobcu neznesiteľným, bol nútený sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhať, aby súd uložil obidvom žalovaným povinnosť znášať výkon užívacieho práva žalobcu vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti a povinnosť zdržať sa konania, ktorým iniciujú odpojenie nehnuteľnosti ako odberného miesta od dodávky elektrickej energie a plynu.

O nepochybnej zaujatosti a strannosti súdu prvej inštancie ohľadom spôsobu rozhodovania v tejto veci, svedčí aj rozhodnutie tohto súdu (tej istej sudkyne) o návrhu žalobcu na nariadenie tohto neodkladného opatrenia, ktorý návrh najprv zamietol iba z dôvodu chýbajúceho IČO v prípade identifikácie právnickej osoby. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd, zastávajúci právny názor, že neuvedenie tohto údaju nespôsobuje takú procesnú vadu, ktorá by bránila súdu vo veci konať, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Okresný súd Senica návrhu žalobcu vyhovel až na základe uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu.

Nakoľko od času doručenia prvej výzvy na vrátenie daru žalovanej 1/ (od 21.5.2013) až doposiaľ sa obidve žalované, teda aj žalovaná 1/ ako obdarovaná neustále dopúšťa vo vzťahu k žalobcovi vyššie opísaného škodlivého konania, ktoré je nepochybne v hrubom rozpore s dobrými mravmi, týmto žalobca dopĺňa výzvy o vrátenie daru o ďalšie relevantné dôvody, pre ktoré žiada vrátenie daru, a týmto vyzýva (žiada) žalovanú 1/ ako obdarovanú o vrátenie daru aj z vyššie opísaných škodlivých konaní žalovanej 1/, konkrétne z dôvodu, že osobným motorovým vozidlom úmyselne narazila do žalobcu, ktorému ani neposkytla prvú pomoc a z miesta dopravnej nehody odišla, z dôvodu opakovane podávaných

nedôvodných trestných oznámení na žalobcu, ďalej z dôvodu poškodzovania darovanej nehnuteľnosti a bránenia riadneho užívania tejto nehnuteľnosti žalobcom. Žalobca má za to, že v danom prípade bola naplnená skutková podstata na vrátenie daru v zmysle ust. § 630 Občianskeho zákonníka, a preto žiada, aby jeho žalobe bolo vyhovie.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle ust. § 388 Civilného sporového poriadku napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie; alternatívne, aby v zmysle ust. § 389 Civilného sporového poriadku napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalované 1/ a 2/ prostredníctvom splnomocnenkyne. Uviedli, že žalobca neustále obmieňal svoje skutkové tvrdenia, v kontexte čoho nevyznievajú jeho dôvody na vrátenie daru od žalovanej 1/ dôveryhodne a je zrejmé z nich účelovosť. Žalobca vo svojom výsluchu uviedol ako príklad neposkytnutia starostlivosti nepodania pohára vody žalovanou 1/ v čase keď mal problémy s křížami pretrvávajúcej tri dni, pričom v tomto čase nebol ani práceneschopný, žalobca neuviedol presné obdobie a ani to, že by žalovanú 1/ v tom čase o niečo vôbec požiadal. Žalobca spomenul aj rôzne trestné oznámenia na jeho osobu zo strany žalovanej 1/ po obdržaní výzvy na vrátenie daru, tieto však treba chápať v kontexte jeho správania, ktoré žalované podrobne popisali vo svojich vyjadreniach. Ostatné vyjadrenia žalobcu na pojednávaní vôbec nekorešpondovali s tvrdeniami obsiahnutými vo výzve na vrátenie daru v spojení so žalobou o vrátenie daru, dokonca nekorešpondovali ani s tvrdeniami žalobcu obsiahnutými v jeho písomnom vyjadrení zo dňa 9.8.2017. Žalobca neuviedol žiadne konkrétne nezameniteľné konanie žalovanej 1/, ktoré malo byť objektívne posudzované ako hrubé alebo sústavné porušenie dobrých mravov. Žalobca nepopisuje na pojednávaní zhodne s vlastnými písomnými tvrdeniami obsiahnutými v žalobe, prípadne vo výzve na vrátenie daru, správanie žalovanej 1/, ktoré považuje za hrubé a sústavné porušenie dobrých mravov, potom nie je možné jeho tvrdenia vyhodnotiť ako dôveryhodné a najmä objektívne. Aby úvaha súdu o naplnení dôvodov pre vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka mohla byť založená na sústavnom porušovaní dobrých mravov, museli by byť jednotlivé čiastkové konania obdarovaného voči darcovi, ktoré samostatne nedosahujú intenzity správania hrubo porušujúceho dobré mravy, špecifikované už vo výzve na vrátenie daru a následne obsiahnuté ako tvrdenie v žalobe a byť predmetom dokazovania. Súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy v ich vzájomných súvislostiach. V prospech žalobcu nesvedčí jediný objektívny listinný dôkaz, ani svedecká výpoveď nie blízkej osoby. Žalované predložili obžalobu podanú Okresnou prokuratúrou Bratislava V dňa 28.08.2019 na Okresnom súde Bratislava V pre trestný čin poškodzovania cudzej veci a v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia je jednoznačne uvedený motív konania žalobcu, ktorý bol z pomsty. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie sú správne, tieto dostatočne a zrozumiteľne popísal a vyhodnotil v rozsudku. Žalované 1/ a 2/ poukazujú v celom rozsahu na svoje písomné vyjadrenie zo dňa 13.6.2016 a 13.9.2017 ako aj na svoju záverečnú reč, v ktorých sa vysporiadali so všetkými opakovanými argumentmi žalobcu obsiahnutými v odvolaní proti rozsudku, s ktorými sa riadne a správne vysporiadal aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Navrhujú preto, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. K vyjadreniu doložili časť obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava V č. 1Pv 598/2016 zo dňa 28.8.2019.

6. V replike žalobca zopakoval, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil rozhodujúce obdobie pre posúdenie žalovaného nároku žalobcu. Podľa názoru žalovaných tento postup súdu bol správny, čo odôvodňujú iba výzvou žalobcu na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 a výsluchom žalobcu v rámci súdneho konania. S uvedeným názorom ale žalobca nesúhlasí. Žalobca zaslal žalovanej 1/ ako obdarovanej aj list zo dňa 3.6.2013, ktorou vyzval žalovanú 1/ na vrátenie darovaných nehnuteľností, čo mal súd prvej inštancie za preukázané. Jedná sa o ďalšiu výzvu, ktorou žalobca doplnil dôvody na vrátenie daru, z ktorej súd prvej inštancie musí vychádzať. Z obsahu obdivoch výziev na vrátenie daru vyplýva, že žalovaná 1/ sa mala dopúšťať rôzneho škodlivého správania, a to v rôznych intervaloch (dlhodobo, už viac ako šesť mesiacov, od januára 2013). Nie je pravdou, že by žalobca predložil nepravý listinný dôkaz v podobe výzvy na vrátenie daru. Ako vyplynulo aj z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie, žalobca predložil dve výzvy na vrátenie daru, ktoré obsahovo sú zhodné s výzvami doručenými žalovanej v 1. rade. Žalobca v rámci podaného odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie doplnil doterajšie výzvy na vrátenie daru o ďalšie relevantné dôvody, pre ktoré žiada vrátenie daru, ktoré boli v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané, a súčasne vyzval žalovanú 1/ o vrátenie daru aj z týchto dôvodov. Rovnako žalobca nesúhlasí ani s názorom žalovaných, že súd prvej inštancie správne konštatuje rozpory v tvrdeniach žalobcu ohľadne dôvodov na vrátenie daru a okolností darovania predmetných

nehnutelností. Tvrdenia žalobcu uvedené vo výzve a žalobe, či v ostatných vyjadreniach nemožno považovať za rozporuplné, a to z dôvodu, že žalobca v rámci písomných a ústnych prednesov bližšie špecifikoval škodlivé správanie žalovanej 1/ a navyiac, na podporu svojich tvrdení tieto dopĺňal o ďalšie skutkové okolnosti, ktoré nastali nielen pred doručením výziev, ale aj po ich doručení, čím žalobca poukazoval na skutočnosť, že dôvody na vrátenie daru pretrvávajú, o čom svedčí aj ďalšia výzva žalobcu obsiahnutá v podanom odvolaní adresovaná žalovanej 1/ na vrátenie darovaných nehnuteľností, ktorou doplnil predchádzajúce výzvy o ďalšie dôvody na vrátenie daru. Ako vyplýva z obsahu písomných podaní a ústnych prednesov žalobcu, dôvodov na vrátenie daru je viac, pričom žalobca považoval za potrebné poukázať aj na iné závadné konania žalovaných, a preto z logiky veci vyplýva, že sa nejedná o rozporuplné tvrdenia žalobcu ako sa to snažia žalované prezentovať. V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustálenú judikatúru súdov, v zmysle ktorej dôvody na vrátenie daru môže darca úspešne meniť a dopĺňať o ďalšie relevantné dôvody, pričom ust. § 630 Občianskeho zákonníka umožňuje vykonať tento jednostranný adresovaný právny úkon darcu voči obdarovanému nielen pred podaním žaloby o vrátenie daru, ale aj priamo podaním samotnej žaloby, kedy účinky vydania predmetu darovania nastávajú momentom doručenia žaloby obdarovanému (napríklad rozhodnutie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 17Co/95/2017 zo dňa 24.8.2017). Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo „zaujateľských“ výpovedí žalovaných, pričom žalobcom predložené listinné dôkazy ani svedecké výpovede v jeho prospech úplne odignoroval, čo svedčí o svojoľnosti a neobjektívnosti súdu prvej inštancie. Podľa názoru žalovaných, žalobcom predložené čestné vyhlásenia osôb pomáhajúcich žalobcovi s rekonštruovaním nehnuteľnosti a pani B. vyznievajú nepresvedčivo, nakoľko podľa nich rekonštrukciu nemohol vykonávať žalobca s B.. V prvom rade je potrebné poznamenať, že osoby podávajúce predmetné čestné vyhlásenia nemajú k predmetu sporu žiadny pomer ani majetkový prospech ako je to v prípade žalovaných, napriek tomu súd prvej inštancie na tieto neprihliadal z absurdného dôvodu, a to absentujúceho dátumu a úradného osvedčenia týchto osôb. Z obsahu predložených čestných vyhlásení je jednoznačným, čo je dokazovaná skutočnosťou. V danom prípade súd prvej inštancie postupoval nad rámec zákona, kedy napriek tomu, že zákon neustanovuje žiadne formálne ani obsahové náležitosti listiny, na tieto listinné dôkazy neprihliadal. Ak mal súd akékoľvek pochybnosti o predložených listinných dôkazoch, mal to konštatovať pri vykonávaní dôkazov, kedy by žalobca navrhol ich výsluch. Nakoľko súd počas celého konania nekonštatoval žiadne pochybnosti ohľadom pravosti či pravdivosti dokazovaných skutočností, žalobca pochopiteľne nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie, čím mu v podstate znemožnil ďalej brániť svoje práva. Svedecké výpovede detí žalobcu nepochybne majú právnu relevanciu v prejednávanej spore, nakoľko boli takmer v dennom osobnom a telefonickom kontakte so žalobcom v rozhodnom období, kedy sa im žalobca zdôveroval so škodlivým správaním žalovanej 1/, pričom akékoľvek pochybnosti o procesnej spôsobilosti týchto dôkazov vyznievajú nepresvedčivo. Podľa názoru žalovaných, skutočnosť uvádzanou menovanou svedkyňou sú nekonzistentné a navzájom si odporujúce, čo opreli o skutočnosť, že rekonštrukciu a prístavbu domu zaradila do obdobia 2004 - 2008. S uvedeným názorom žalobca nesúhlasí a považuje to iba za nesprávne vyhodnotenie dôkazov zo strany žalovaných ako aj zo strany súdu prvej inštancie. Ako vyplýva z výpovede žalobcu, tento uviedol, že dom rekonštruoval „postupne“, pričom najväčšiu stavebnú úpravu vykonal ešte predtým ako začal žiť so žalovanou 1/, pričom ďalšie menšie stavebné úpravy prebiehali aj neskôr, čo vyplýva aj z predložených čestných vyhlásení ostatných svedkov, na ktoré súd neprihliadal. Teda menovaná svedkyňa iba zhodne s ostatnými dôkazmi potvrdila tvrdenia žalobcu. Podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zákonom, keď nevyhodnotil dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, v opačnom prípade by dospel k iným skutkovým zisteniam. V podanom odvolaní žalobca poukazoval aj na ďalšie závadné správanie zo strany obidvoch žalovaných, kedy po doručení výzvy na vrátenie daru, mu obidve žalované začali robiť rôzne naschvály a naprieky s úmyslom poškodiť žalobcu, a to opakované podávanie nedôvodných trestných oznámení, ktoré nepriaznivo pôsobia na zdravotný stav žalobcu, či narazenie osobným motorovým vozidlom do žalobcu, kedy žalovaná 1/ navyiac odišla preč bez poskytnutia prvej zdravotnej pomoci, ďalej poškodzovanie darovanej nehnuteľnosti, bránenie žalobcovi v riadnom užívaní darovaných nehnuteľností, a to odpojením predmetnej nehnuteľnosti ako odberného miesta z odberu elektriny a plynu. Aj keď žalobca uvádzal konkrétne škodlivé správanie žalovanej 1/, či už vo výzve na vrátenie daru alebo v žalobe, prípadne v rámci písomných a ústnych prednesov, prvoinštančný súd sa nimi vôbec nezaoberal a navyiac na dôkazy svedčiace v jeho prospech neprihliadal. Za účelom poškodzovania žalobcu žalované predložili v rámci ich vyjadrenia obžalobu podanú na žalobcu za trestný čin poškodzovania cudzej veci, čím sa snažia navodiť dojem, že práve žalované sú poškodzované. Vzhľadom na zásadu prezumpcie neviny, ale nie je možné na predložený listinný dôkaz vôbec prihliadať, nakoľko vina žalobcu nebola doposiaľ právoplatným rozhodnutím súdu preukázaná.

7. V duplike žalované 1/ a 2/ uviedli, že súd prvej inštancie správne určil obdobie rozhodujúce pre posúdenie žalovaného nároku žalobcu. Zopakovali svoje predchádzajúce vyjadrenia a navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Predmetom konania je požiadavka žalobcu, aby súd uložil žalovanej 1/ a žalovanej 2/ povinnosť vydať žalobcovi nehnuteľnosti v katastrálnom území: W., okres: Trnava, obec: G., zapísané na LV číslo XXX, vydanom Okresným úradom katastrálnym odborom Trnava, a to pozemky parcely registra „C“ parcelné číslo 753, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 335 m², parcelné číslo 754, druh pozemku: zastavené plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcelné číslo 755, druh pozemku: záhrady o výmere 263 m² a rodinný dom súpisné číslo XXXX postavený na pozemku parcelné číslo 753. Ďalej sa domáhal, aby súd určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území: W., okres: Trnava, obec: G., zapísaných na LV číslo XXX, vydanom Okresným úradom katastrálnym odborom Trnava, a to pozemkov parcely registra „C“ parcelné číslo 753, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 335 m², parcelné číslo 754, druh pozemku: zastavené plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcelné číslo 755, druh pozemku: záhrady o výmere 263 m² a rodinného domu súpisné číslo XXXX postaveného na pozemku parcelné číslo 753. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal dôvody na vrátenie daru. Žalobca nesúhlasil s rozsudkom súdu prvej inštancie, rozporoval ustálenie rozhodujúceho obdobia pre skúmanie opodstatnenosti vrátenia daru, namietal vyhodnotenie vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie a právne závery súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil žalobcov nárok.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Podľa § 630 Občianskeho zákonníka, darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

13. Podľa citovaného ustanovenia právny vzťah z darovania zaniká na základe kvalifikovaného porušenia dobrých mravov správaním obdarovaného voči darcovi, prípadne členom jeho rodiny, a ďalej na základe jednostranného prejavu darcu voči obdarovanému, ktorým sa domáha vrátenia daru. Právo na vrátenie daru vzniká darcovi okamihom správania obdarovaného, ktorý svojim správaním hrubo porušil dobré mravy s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Zvyčajne ide o porušenie značnej intenzity alebo o porušovanie sústavné, a to či už fyzickým násilím, hrubými urážkami, neposkytnutím potrebnej pomoci a pod. Nie každé správanie, ktoré nie je v súlade so spoločensky uznávanými pravidlami slušného správania vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi. Stupeň závažnosti porušenia dobrých mravov je hodnotený podľa objektívnych kritérií, a nie podľa subjektívneho názoru darcu.

14. V prípade súdneho sporu o vrátenie daru (rovnako tak konania o určenie vlastníctva k skôr darovanej veci, ktoré je dôsledkom naplnenia dispozície právnej normy podľa § 630 Občianskeho zákonníka) súd svojim rozhodnutím iba deklaruje vznik a zánik práv a povinností darcu a obdarovaného práve ku dňu doručenia kvalifikovanej výzvy, nemôže prihliadať k takým okolnostiam, ktoré nastali až po tomto rozhodnom dni (porovnaj rozsudok bývalého Najvyššieho súdu SSR zo dňa 26.2.1974, sp. zn. 4Cz 3/74, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovisek pod č. R 14/1975). K platnosti právneho úkonu darcu smerujúceho k vráteniu daru z hľadiska jeho určitosti je nevyhnutné, aby v ňom darca uviedol konkrétne skutočnosti, v ktorých vidí hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným voči nemu alebo členom jeho rodiny. Iba tak, pri súčasnom splnení zákonných predpokladov podľa § 630 Občianskeho zákonníka, nastanú zamýšľané právne účinky jednostranného hmotnoprávneho úkonu darcu, tj. zrušenie darovacej zmluvy a obnovenie jeho vlastníctva ex nunc - okamihom, kedy jeho prejav vôle došiel obdarovanému (pozri rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 12.12.2002, sp. zn. 22Cdo 1620/2001). Označením (identifikáciou) závadného správania žalovanej strany voči žalobcovi vo výzve, so zreteľom k tomu, ako je odôvodnená žaloba, je daný okruh sporných skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania.

15. Žalobca v odvolaní považoval za nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorý ustálil rozhodujúce obdobie pre skúmanie opodstatnenosti na vrátenie daru iba na základe vyjadrenia žalobcu na pojednávaní, a to od apríla resp. mája 2013 do zaslania výzvy.

16. Z výzvy žalobcu na vrátenie daru z 21.5.2013 adresovanej žalovanej 1/ vyplýva, že žalovaná 1/ porušuje hrubým spôsobom, nakoľko počas posledných 6 mesiacov nebola žalobcovi poskytnutá žiadna starostlivosť, na zachovanie a opravu darovanej nehnuteľnosti do dnešného dňa obdarovaná nevynaložila žiadne a to ani minimálne prostriedky. Žalobca vo výzve popísal aké opravy nehnuteľnosť potrebuje a uvádza nezaujímavé obdarovanej o vynaloženie investícií na udržanie nehnuteľností. Žalobca žiada o vrátenie nehnuteľnosti, s tým, že prístavbu môže obdarovaná naďalej užívať a po kolaudácii prístavby, navrhlo predmetnú nehnuteľnosť previesť na maloletú N..

17. Z výzvy žalobcu na vrátenie daru z 3.6.2013 adresovanej žalovanej 1/ vyplýva, že svojim správaním voči nemu ako darcovi hrubo porušuje dobré mravy tým, že počas posledných 5 mesiacov mu ako darcovi neposkytla žiadnu starostlivosť, už viac ako 6 mesiacov, od januára 2013 aj s maloletou navštevuje denne reštauračné zariadenia v W., a to v poobedných a večerných hodinách, v marci 2013 mu zámerne podala nevhodnú, resp. pokazenú stravu, obmedzuje jeho osobnú slobodu a výkon jeho povolania tým, že mu zadržáva veci, ktoré slúžia na výkon jeho podnikateľskej činnosti a taktiež i veci jeho osobnej potreby a na zachovanie a opravu darovaných nehnuteľností do dnešného dňa nevynaložila žiadne, a to ani minimálne prostriedky a na základe svojich vykonávaných predstáv a pod vplyvom alkoholu niekoľkokrát na neho zavolať príslušníkov PZ SR.

18. Súd prvej inštancie v bode 20. odôvodnenia v súvislosti s ustálením podstatného obdobia pre skúmanie opodstatnenosti vrátenia daru z dôvodu správania žalovanej 1/ uviedol, že "obdobie, ktoré ustálil žalobca na pojednávaní, a to od apríla resp. mája 2013 do zaslania výzvy žalobcu na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 a jeho ďalšej následnej výzvy na vrátenie daru zo dňa 3.6.2013", avšak súd prvej inštancie napriek tomu hodnotil obdobie od januára 2013 ako to výslovne vyplýva z bodu 20. a 26. odôvodnenia.

19. V tejto súvislosti je odvolateľ názoru, že pokiaľ ide o ďalšie tvrdenia uvedené žalobcom v rámci ústneho aj písomného prednesu na pojednávaní, týmito bližšie konkretizoval škodlivé správanie žalovanej 1/ a rovnako dopĺňať o ďalšie skutkové okolnosti, ktoré nastali nielen pred doručením výziev ale aj po ich doručení, ktoré nielen podporujú tvrdenia žalobcu ale aj vyvracajú pravdivosť tvrdení zo strany žalovaných.

20. Ustálená judikatúra jasne vymedzuje, že okruh sporných skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania, je daná označením (identifikáciou) škodlivého správania obdarovaného voči darcovi vo výzve na vrátenie daru, prípadne v žalobe. Správanie, pre ktoré darca obdarovaného nevyzval k vráteniu daru, je z hľadiska opodstatnenosti žalobou uplatneného nároku právne irelevantné (pozri rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 12.12.2002, sp.zn. 22Cdo 1620/2001, uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30.5.2013, sp.zn. 33Cdo 3643/2012). Správanie obdarovaného, pre ktoré sa darca domáha vrátenia daru, je skutkovou okolnosťou, ktorá je predmetom dokazovania. V danej veci súd prvej inštancie uvedené kritéria rešpektoval, vychádzal predovšetkým z okruhu sporných skutočností špecifikovaných vo výzvach žalobcu na vrátenie daru.

21. Odvolateľ namieta vyhodnotenie vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, ktorý bez zdôvodnenia vykonané dokazovanie vyhodnotil v prospech žalovaných. Vytýkal súdu prvej inštancie, že neprihliadol na písomné vyjadrenia R. B., otvorený list W. Z., list M. B., či list S. K., čestné vyhlásenie W. B. ako aj na list S. N.. Súd prvej inštancie v bode 22. rozsudku uviedol, že tieto vyjadrenia nepovažoval za relevantné, pretože sú bez uvedenia dátumu a žiadny z podpisov nie je úradne overený. Odvolací súd považuje postup súdu prvej inštancie týkajúci sa hodnotenia písomných vyjadrení za správny, pretože bolo potrebné zohľadniť formu vyjadrení uvedených osôb, ktoré sú v podstate identické, preto bolo žiaduce, aby boli opatrené úradne overeným podpisom osôb podávajúcich vyjadrenie. Preto pochybnosti súdu prvej inštancie o relevancii písomných vyjadrení boli oprávnené.

22. Žalobca navrhol v odvolacom konaní vykonať výsluch svedkov R. B., W. O. a V. B., ktoré dokazovanie výsluchom týchto svedkov nenavrhol, pričom pokiaľ ide o R. B. na výsluchu tejto svedkyne žalobca netrval ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 10.10.2018. Povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky je v sporovom konaní povinnosťou strán, ktorá im bola všeobecne uložená v ustanoveniach § 132 ods. 1 v spojení s § 185 Civilného sporového poriadku. Ide o povinnosť tej zo strán, ktorá tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca výsluch týchto svedkov nenavrhol. Je nesporné, že žalobca navrhuje nové dôkazy. Novoty v odvolacom konaní sú však prípustné len za zákonom taxatívne vymedzených dôvodov.

23. Podľa § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok. Právo na uplatnenie prípadných novôt je pritom podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalobca pritom žiadne takéto relevantné dôkazy nepredložil, že ich ako dôkaz dôvodov nemohol použiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na predmetné návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

25. Pokiaľ ide o hodnotenie výpovede svedkyne S. K. je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ aj svedkyňa uvádzala skutočnosti, ktoré získala nepriamo, nemali by si odporovať napr. obdobie rekonštrukcie

nehnutelnosti tak ako svedkyňa uvádzala v bode 23. rozsudku. Hodnotenie výpovede svedka W. B. súdom prvej inštancie nepreukázalo tvrdenia žalobcu uvedené vo výzvach na vrátenie daru a v žalobe.

26. Zákon nepredpisuje, a ani predpisovať nemôže pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový postup, ktorého podstatou sú jednak dielčie, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti správ získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti stranami tvrdené má sudca za preukázané, a ktorými tvorí zistený skutkový stav. Základom hodnotiaceho postupu sudcu sú okrem ľudských a odborných skúseností pravidla logického myslenia, ktorá tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Je na zvážení súdu, ktorému dôkaznému prostriedku prizná väčšiu vypovedaciu schopnosť a vierohodnosť.

27. Podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

28. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

29. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

30. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

31. Žalobca v odvolaní namietal, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že bola naplnená skutková podstata na vrátenie daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd poukazuje na obsah odseku 26. preskúmaného rozsudku, v ktorom sú zhodnotené výsledky rozsiahleho dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a konštatované skutkové zistenia z nich plynúce. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca nepreukázal dôvody na vrátenie daru, pretože nepreukázal správanie obdarovanej voči nemu v období od januára 2013 do výzvy na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 ani ďalšej výzvy zo dňa 3.6.2013, ktoré by bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi. S uvedenými závermi sa odvolací súd plne stotožňuje.

32. Pokiaľ ide o hodnotenie žalobcom označeného škodlivého správania žalovanej 1/ špecifikovaného vo výzvach na vrátenie daru a v žalobe odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o tejto otázke a ešte dopĺňa.

33. Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku zo dňa 26.2.2019, sp. zn. 33Cdo 1794/2018, uviedol, že "zodpovedení otázky, zda v konkrétní situaci došlo k činu, který lze označit za zjevně porušující dobré mravy a který má z toho důvodu vést k úspěšné revokaci daru, spočívá v komplexním hodnocení závažného chování, jež v sobě nese prvky subjektivního a objektivního vyhodnocení tvrzeného revokačního důvodu. Rozhodujícím má být především objektivní hledisko, teprve na místě druhém má nastoupit úvaha, jak nemravné chování pocítoval sám dotčený dárc. Nepochybně je třeba vyhodnotit, jak moc intenzivně dárc vnímá závažné chování obdarovaného, tj. jak moc se cítí amorálním činem ublížen. Teprve vzájemným srovnáním a následným vyhodnocením obou hledisek lze dospět k důvodnému závěru o patřičnosti revokace. Uvedené však neznamená, že pouhé subjektivní přesvědčení dárc o tom, že obdarovaný se vůči němu zachoval nevděčně (tj. vnímá skutek obdarovaného jako ublížení), samo o sobě postačuje k revokaci; závěr o patřičnosti revokace je třeba objektivizovat testem dobrých mravů. Je třeba posoudit všechny skutkové okolnosti chování jak obdarovaného, tak i samotného dárc - je třeba věc posoudit v závislosti na tom, jak k chování došlo, z jakých příčin a mezi kým".

34. Správne súd prvej inštancie neopomenul zohľadniť, že vzájomné vzťahy strán, predovšetkým žalobcu a žalovanej 1/ sú vážne narušené, rozvrátené a nevráživé. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že dňa 5.4.2013 (teda dátum spadajúci do rozhodného obdobia) žalobca žalovanú 1/ sms správou kontaktoval, aby prišla domov, inak zariadi, aby prišla o všetky veci, žalovaná 1/ prišla na druhý deň, žalobca sa správal agresívne, kričal, vulgárne nadával aj pred ich maloletou dcérou, preto odišla a keď sa vrátila zistila, že je chýba finančná hotovosť 4.112 SF, notebook, doklady od auta, kľúče od chaty, bola vypnutá elektrina. Dňa 24.4.2013 vynášal veci žalovaných a ich dcéry (o čom predložila fotodokumentáciu), žalobca a jeho deti slovne útočili na žalovanú 1/, žalovaná 1/ zavolala políciu, cvičené psy zmizli a našli ich zrazené autom. Dňa 11.5.2013 žalovaná po príchode domov mala vyhádzané veci, žalobca im zamedzil vstup do nehnuteľnosti, žalovaná 1/ sa s dcérou presťahovali k žalovanej 2/ do prístavby, pričom v tejto časti nehnuteľnosti opakovane bol vypínaný prívod elektriny. Žalobca žiadal žalovanú 1/ o predaj predmetnej nehnuteľnosti za 1 euro. Podľa tvrdenia žalovanej 1/ do predmetnej nehnuteľnosti si žalobca nasťahoval cudziu ženu v máji 2013. V spise sa nachádzajú ďalšie listinné doklady predkladané oboma stranami z nasledujúceho obdobia, pričom k náprave vzťahov nedošlo. Z popísaného potom vyplýva, že v čase kedy žalobca zaslal žalovanej 1/ výzvy na vrátenie daru ich vzájomný vzťah bol vážne narušený a rozvrátený nezhodami, pričom bolo namieste tieto vzťahy hodnotiť, zohľadniť nielen správanie žalovanej 1/, ale aj žalobcu.

35. Z podaného odvolania tiež vyplýva výzva žalobcu na žalovanú 1/ ako obdarovanú o vrátenie daru aj z dôvodu, že osobným motorovým vozidlom úmyselne narazila do žalobcu, ktorému ani neposkytla prvú pomoc a z miesta dopravnej nehody odišla, z dôvodu opakovane podávaných nedôvodných trestných oznámení na žalobcu, ďalej z dôvodu poškodzovania darovanej nehnuteľnosti a bránenia riadneho užívania tejto nehnuteľnosti žalobcom. Pokiaľ ide o vyhodnotenie týchto skutočností odvolací súd ich považuje za novoty uplatnené počas odvolacieho konania, pričom dokazovanie vo veci bolo vyhlásené za skončené, odvolateľ v zmysle § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku neuvádza prečo tieto dôvody neuviedol pred súdom prvej inštancie. Okrem toho odvolací súd zhodnotil, že žalobcom popísané okolnosti odôvodňujúce vrátenie daru vo výzvach na vrátenie daru nie sú konkretizované uvedením časového obdobia kedy k nim došlo, absentuje konkretizácia konania žalovanej 1/ poškodzovania nehnuteľnosti a bránenia užívania nehnuteľnosti žalobcom, rovnako iba všeobecne (bez konkrétnych, určitých a nezamietaných okolností) žalobca uvádza opakované podávanie nedôvodných trestných oznámení žalovanej 1/ na žalobcu, pričom nepochybné žalobca mal konkretizovať aké opakované trestné oznámenia mal na mysli, objasniť konštatovanie, že išlo o nedôvodné oznámenia, teda uviesť

a preukázať konkrétne rozhodnutia, príp. postupy orgánov činných v trestnom konaní, ktoré dospeli k záverom o ich nedôvodnosti.

36. Odvolateľ taktiež vyslovil názor o zaujatosti a strannosti súdu prvej inštancie pri rozhodovaní v danej veci. Odvolací súd považuje túto odvoláciu námietku za nenáležitú, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Žalobca v priebehu prvoinštančného konania uplatnil námietku zaujatosti voči sudkyňi, o ktorej nadriadený súd rozhodol v konaní sp. zn. 11NcC/12/2018 dňa 26.11.2018 vrátením spisu, pretože na námietku zaujatosti sa neprihliada. Pokiaľ ide v odvolaní žalobcom popísaný postup sudcu prvej inštancie, v ktorom vidí dôvod zaujatosti, ide o procesný postup vo veci, na takéto okolnosti sa v zmysle § 53 ods. 3 Civilného sporového poriadku neprihliada.

37. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

38. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého), potvrdil. Vzhľadom na uvedené dôvody potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie bolo bezpredmetné zaoberať sa ďalšími odvolacími dôvodmi žalobcu.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

40. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).